

פרשת בהר

חידושים וביאורים על פי הזוהר

השנה השביעית, מדוע אסור לסחור בפרותיה?
מדוע אסור לחרוש ולקצור?

הזוהר הקדוש עונה תשובה מדהימה: יום השבת
אכן הוא היום המבורך, ובמה ניכרת ברכתו אם
אין בו מן?
ובכן, אם היה יורד מן, היה זהה לשאר הימים,
אלא יום השבת נבדל מששת ימי החול והופך
לקדש.

קדש פירושו, קרוב לאלוקות, קרוב לשפע
האמיתי, הרוחניות שמחיה אותנו, את המזון
הצמחיה ואת כל העולם כולו, המתגלה אלינו
ביום השבת.

מאותה רוחניות המתהווה בשבת קודש, יולד
שבוע חדש ובו שישה ימים מבורכים, כלומר,
השבת היא האימא של השבוע החדש. היא
מעברת בתוכה את ששת הימים הבאים ונותנת
בהם חיות והצלחה.

כך בדיוק שנת השמיטה, כל ששת השנים
הבאות מתעברות בשנה הקדושה הזו, ולכן היא
מובדלת משאר השנים ולפיכך נאסרת בכל
מלאכות הקרקע. והשנה כולה בעלת מעמד
וערך גבוהים מיתר שש השנים.

וּבִשְׁנֵה הַשְּׁבִיעִית שִׁבְתַּן יְהִיָּה לְאָרֶץ
שִׁבְתַּן לָהּ שְׂדֵה לֹא תִזְרַע וְכַרְמָהּ לֹא תִזְמַר
(ויקרא כה:ד) בשנת השמיטה אסור לחרוש, לקצור,
לזמור ועוד מלאכות שקשורות לעבודת האדמה.
כמו כן, אין לסחור בפירות שגדלו בשנת
השמיטה, בכך החקלאי מתחזק באמונה שהשם
יתברך יזמן לו פרנסה בשנה השישית שתספיק
עבור שנתיים.

כפי שהיה במדבר ראו כי ה' נתן לכם השבת
על פן הוא נתן לכם ביום הששי לחם יומים
שבו איש תחתיו אל יצא איש ממקומו ביום
השביעי (שמות טז:כט) הלא הוא המן.

השם יתברך הודיע לעמו ישראל שביום השבת
לא ירד מן מהשמים, אמנם ביום שישי יקבלו
מנה כפליים שתספיק גם עבור השבת.

הזוהר הקדוש שואל, אם השבת מבורכת מכל
שאר הימים, במה ניכרת הברכה? שהרי לא
היה יורד מן ביום השבת.

אותה שאלה נשאל לגבי שנת השמיטה, שהיא
מקבילה ליום השבת, כשם שיום השבת הינו
היום השביעי בשבוע, כך שנת השמיטה הינה

למדרגה גבוהה כפלה בליל חופתה, כלומר היא מתעלה ומתקרבת לקדוש ברוך הוא יותר משאר הזמנים. ואנו השושבינים מלווים את הכלה לטבילה במקוה, שזהו הכתר.

הכתר

שִׁבְעַת שָׁנִים שִׁבְעַת שָׁנִים שִׁבְעַת שָׁנִים

(ויקרא כה:ח)

המספר שבע חוזר פעמים מספר בשתי הפרשות, בהר־בְּחֻקְתִּי.

השבת היא ביום השביעי.

ספירת העומר סופרים שבעה שבועות.

שנת השמיטה היא השנה השביעית.

כך גם האלף השביעי.

בשביעית יש קדושה יתרה, הא תכלית כל התהליך, שמתרחש לפניו. ולאחר עמל ועבודה קשה, אנו עולים אל הכתר של הכתרים.

כפי שאנו אומרים בתפילת מוסף בשבת פָּתַר יִתְּנוּ לָךְ, ה' אֱלֹהֵינוּ, מְלָאכִים הַמוֹנִי מַעֲלָה, עִם עַמּוֹךְ יִשְׂרָאֵל קְבוּצֵי מָטָה, כלומר, המלאכים טפלים לישראל.

ובימות חול נוסח הקדושה הוא נִקְדִּישְׁךָ וְנַעֲרִיצְךָ בְּנֶעֱם שִׁיחַ סוּד שְׂרָפִי קֹדֶשׁ כלומר בימי החול, ישראל טפלים למלאכים.

לכן, אם האדם יעבוד את האדמה בשנת השמיטה, הוא למעשה יוריד את ערכה מקודש לחול, ובכך מחלל את קדושתה!

כמו ביום השבת ככתוב מְחַלְלֶיהָ מוֹת יוֹמָת וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִקֶּרֶב עַמִּיהָ (שמות לא:יד) בשנת השמיטה, כמו כן בשבת השכינה עולה

ומחללי השבת, מורידים אותה חזרה, לחלל הריק שהותירה בזמן עלייתה לקדוש ברוך הוא, למעשה משפילים אותה חזרה למדרגה הנמוכה, ומפרידים בין הקדוש ברוך הוא לכלתו. על כן השבת, מאד חשובה לבורא עולם וכועס מאד על מחללי השבת.

וכל השומר שבת, זוכה בשפע העצום של החיבור בין הקדוש ברוך הוא עם כלתו, שפע של חיים, פרנסה, זיווגים, בריאות ועוד ועוד, לְקִרְאָתָהּ שֶׁבֶת לָכֵן וְנִלְכָּהּ, כִּי הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה (לכה דודי, אלקבץ)

רמת הקדושה גבוהה מאד בשנת שמיטה ובשבת, מעין גאולה, זמן של התקרבות להשם יתברך ביתר קלות משאר הזמנים.

האלף השביעי

השנה היא ה'תשפ"ו, עפ"י רבינו יוסף חיים הבן איש חי זיע"א, 200 השנים של סוף האלף השישי, כלומר בעוד 14 שנה, מתחילה קבלת שבת, כלומר מתחילים האורות של האלף השביעי להשפיע, הרי הוא עולם הבא. כפי שקדושת השבת נכנסת כשעה לפני כניסת השבת.

אם כן, אנחנו נמצאים ברגעים האחרונים לגילוי משיח, המוחין שיביא עימו רפואה לכל המחלות וכן יידע להחיות את המתים ולהכין אותנו לחיי נצח שתחל בתחיית המתים.

עפ"י הבן איש חי, תחיית המתים במלואה, תתרחש ב 40 השנים שלפני האלף השביעי (שו"ת תורה לשמה). אז מסתיים תיקון העולם. נסתיימה העלאת הניצוצות ואנו נכנסים לאלף שנים, שהן כולם שבת. וכתוב מי שְׁטַרַח בְּעֶרְב שַׁבָּת, יֵאָכֵל בְּשַׁבָּת (עבודה זרה ג:ע"א).

רבי שמעון בר יוחאי

ל"ג לעומר, מיליוני יהודים נוהרים להר מירון. מדוע? נחזור לתחילת הבריאה.

כאשר עלה ברצונו יתברך לברוא את עולמותיו, רצה הקדוש ברוך הוא ליצור כלי שיוכל להכיל את האור והשפע שלו. ישב הקדוש ברוך עם התורה והחל ללמוד, פסוק פסוק.

כל פסוק שקרא, ברא ממנו נשמות. חלק מהנשמות נבראו עם פגם כלשהו, כלומר, שלא בהכרח יצליחו במילוי תפקידן. החליט בורא עולם, לשים אותן בצד לעת עתה, ולהמשיך עם הנשמות המעולות יותר לתכלית העולם.

רבי שמעון בר יוחאי, היה מגדולי התנאים ותלמידו של רבי עקיבא. לאחר דיכוי מרד בר

כוכבא והגזירות הקשות שהטילו הרומאים, יצא רבי שמעון באמירות נגד השלטון הרומי:

פתח ר' יהודה ואמר "כמה נאים מעשיהן של אומה זו [הרומאים] תקנו שווקים תקנו גשרים תקנו מרחצאות". ר' יוסי שתק. נענה רשב"י ואמר "כל מה שתקנו לא תקנו אלא לצורך עצמן תקנו שווקין להושיב בהן זונות מרחצאות לעדן בהן עצמן גשרים ליטול מהן מכס". הלך יהודה בן גרים וסיפר דבריהם ונשמעו למלכות [הלשין לשלטון] (שבת לג:ב)

דברי רבי שמעון הגיעו לאוזני הרומאים, וגזרו עליו מוות. כדי להינצל, ברחו רבי שמעון ובנו רבי אלעזר והסתתרו במערה. על פי הגמרא, הם חיו במערה במשך 13 שנים, כשהם ניזונים מחרובים ומי מעיין, ועוסקים בתורה כל היום.

במערה, ללא קשר עם העולם החיצון, הזדכך והתעלה רבי שמעון במעלות נשגבות עד מאד, עד שהצליח להיכנס לחדר שבו הקדוש ברוך הוא הניח בצד, את אותן נשמות פגומות. אמר לו רבי שמעון "תן לי ואתקנם" כך החלו בתיקון הנשמות הפגומות, והביאו אותן למצב שיוכלו לבוא לעולם.

הנהירה העצומה שאנו רואים מדי שנה ואף בכל ימות השנה, לקבריהם של רבי שמעון ורבי אלעזר, מכיוון שהנשמות שלנו הן הן אותן הנשמות שהם תיקנו במערה. לכן אנחנו חשים צורך כה עז להודות להם ועורכים להם יום הילולא רבא מפואר.

אין שום קבר בעולם שפוקדים אותו מאות אלפי

בלע המוות לנצה

שאלו את רבינו יוסף חיים, הבן איש חי זיע"א, "ברוך השם, ניתנו לנו הרבה מצוות, אך לא תמיד בידינו להספיק את כולן, אם מפאת שלא קם בזמן, או נתקע בדרכים בחג, או לא היה לו כסף ליין לשבת. אם כן, האם יהודי האומר: מאמין אני בהשם יתברך, ואמונה זו מספיקה לי, ולמה עליי לעשות מעבר לכך?"

ענה ואמר לו ר' יוסף חיים, נכון שהאמונה היא עיקר חשוב ויקר בעבודת השם של היהודי, אמנם אם לא יקום ויעשה את המצוות גם במעשה - משמע, שהוא מבקש שכל מחשבותיו יחשבו לו כזכות, או כמצווה מעשית ממש.

ואם הקדוש ברוך הוא יחשיב את כל מחשבותיו הטובות של האדם, כאילו התקיימו בפועל, כמצוות ממש, אזי יצטרך גם להחשיב את כל מחשבותיו הרעות, כאילו נעשו ממש. כשחושב להרוג את זה שגזל ממנו, או כשמקלל את שכנו, או כשכועס על ילדיו בעת חינוכו, או חלילה מקנא ברבו, או מדבר לשון הרע על יריבו.

כשיוכרע דינו במאזניים של בית דין של מעלה, כל מחשבותיו הרעות יחשבו לו, כאילו פעל ועשאו ממש, אם כן, אז ודאי שהדין יוכרע לרעה (עוד יוסף חי).

כידוע, רוב מחשבותיו של האדם ברוב שעות

אנשים ובטח לא קבר כל כך עתיק בשנים, וזו עדות לקירבה הרבה שלנו לרבי שמעון ולתורת הזוהר אשר הנחיל לנו, לדור האחרון.

כאן המקום לציין שתורת הקבלה כפי שהוריד האר"י הקדוש וכתב המהרח"ו, הינה רק חלק קטן מהזוהר הקדוש, הזוהר טומן בתוכו אור אלוקי גנוז שיפתח רק לעתיד לבוא ויתן לנו לטעום טעם אמיתי של לימוד הסוד והבנה בעבודת השם. זהו הספר השישי לעתיד לבוא.

עבודת השם במהשבה

כידוע ומסופר, רבי שמעון במערה, נותר עם בגד אחד בלבד, איתו ברח ונכנס למערה, ועל מנת לשמור עליו, היה פושט אותו, נכנס לבור שחפר במערה, ומכסה כל גופו באדמה. בבור היה יושב שעות ולומד.

רבי שמעון היה תנא ענק, גאון אדיר, שידע את כל התורה, נביאים, כתובים, תהלים וכו' בעל פה מילדותו והיה רגיל בפלפולים ודברי תורה.

כשמחשבתו טהורה נקיה וצחה, ללא רבב מהעולם החיצון, התכנס רבי שמעון כל כולו בפנימיות, בידיעת האלוקות.

לא היו בידו תשמישי קדושה, לא לחם ויין לקידוש בשבת ולא שופר לראש השנה.

אם כן, איך עסק בעבודת השם? במחשבה.

היממה הן לעשות רע.

אמר הקדוש ברוך הוא יִצַר לֵב הָאָדָם רַע מִנְעֲרֵיו (בראשית ח:כא) ואמרו חז"ל איזהו גיבור? הכובש את יצרו (אבות ד:א) ועד כמה יהודי ירא שמים משתדל בכך בכל מאודו. ואמר שלמה המלך ע"ה כִּי אָדָם אֵין צָדִיק בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה טוֹב וְלֹא יִחָטָא (קהלת ז:כ).

כך עשה רבי שמעון במערה, התקדש והזדכך עד כדי כך שניתנה לו רשות לעבוד את השם יתברך במחשבה בלבד, ונחשב לו כמעשה ממש.

לעתיד לבוא יתקיים בְּלֵעַ הַמּוֹת לְנִצָּח וּמַחָה ה' דְּמִעָה מֵעַל כָּל פָּנִים וְחִרְפַּת עֲמוֹ יִסִּיר מֵעַל כָּל הָאָרֶץ (ישעיהו כה:ח) לעתיד לבוא עם ישראל כולו יעלה במדרגות הקדושה עד שגם כולנו נזכה, כמו רבי שמעון, בידיעת האלוקות ועבודת השם יתברך במחשבה כי"ה.

לֹא יִלְמְדוּ עוֹד אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ וְאִישׁ אֶת אָחִיו לְאֹמֹר דָּעוּ אֶת ה' כִּי כוֹלָם יִדְעוּ אוֹתֵי לְמַקְטָנָם וְעַד גְּדוּלָּם (ירמיהו לא:לג)

מדוע היצר הרע כל כך חזק?
נסביר זאת עפ"י הסוד.

כאשר חטא האדם הראשון, הנחש זיהם את כל עולמו של הקדוש ברוך הוא, ע"י מידות רעות, תאוות אסורות ומחלות.

אודות הרוע אין צורך להרחיב, אך חשוב להבין שגם בכל עניין שנראה על פניו טוב - גם בו, טמון הרע.

הנחש נמצא בכל מקום! ולשם כך הקדוש ברוך הוא נתן לנו את התורה ומצוותיה, המוסר והלכותיה. והבטיח לנו שפע של ברכות אם נקיימה ונלך בדרכיה. ככל שיהודי לומד, מודע וער לכך, יוכל להתרחק ולהפריד ממנו את הנחש, במחשבה, בדיבור ובמעשה, ולהתעלות למדרגת קדושה גבוהה ביותר.

ולקיים את שציוונו קְדָשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם (ויקרא יט:ב) שהרי מצווה זו בהשגתנו ובידינו לקיימה, ונזכה כולנו שיתקיים וְהִתְהַלַּכְתִּי בְּתוֹכְכֶם וְהִיִּיתִי לָכֶם לֵאלֹהִים וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי לְעָם (ויקרא כו:יב)

פרשת בחקתי

חידושים וביאורים על פי הזוהר

אֶת יִשְׂרָאֵל מִיָּמִים סוּף וַיֵּצְאוּ אֶל מִדְבַּר שׁוּר
וַיֵּלְכוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים בַּמִּדְבָּר וְלֹא מָצְאוּ מַיִם
וַיָּבֹאוּ מִרְתָּה וְלֹא יָכְלוּ לִשְׁתּוֹת מִיָּמִים מִמֶּרְהָ
כִּי מָרִים הֵם (שמות טו:כב-כג) על כן התלוננו למשה
מה נשתה?

הפרשה מתחילה בתיאור השפע הטוב
שהקדוש ברוך הוא יתן לנו אם בַּחֲקֹתַי תֵּלְכוּ
וְאֶת מִצְוֹתַי תִּשְׁמְרוּ וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם (ויקרא כו:ג)...
וְהִשְׁבַּתִּי חַיָּה רְעָה מִן הָאָרֶץ וְחֶרֶב לֹא תֵעָבֵר
בְּאֶרְצְכֶם (ויקרא כו:ו)

סודות נסתרים בפסוקים אלו, שכן כבר בתחילת
דרכם במדבר מופיע רמז לבאות.
עפ"י הסוד, המדבר הוא מקום משכנם של
הקליפות הקשות, עקרבים, נחשים, עכבישים
וכן מרה, גם כן קליפה קשה.

בַּחֲקֹתַי בשינוי אתוון, בֵּית חֶק, בגי' 208, גי'
אלוהינו, כלומר, אם תלכו גם בחוקי השם, וכן
תלכו לבית השם, אז וְהִשְׁבַּתִּי חַיָּה רְעָה.

כותב חכם מנחם מנשה זצ"ל, חַיָּה רְעָה גי'
298 גי' רֶצַח (אהבת חיים, בחקתי).

אדם החולם עצמו במדבר, פירוש שנמצא
בקליפות, אם חולם על עקרב או עכביש, מדובר
בקליפת הגויים, קשה מאוד להסרה.

מִן הָאָרֶץ, כלומר מן העולם, ככתוב בַּרְאשִׁית
בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ (בראשית
א:א), הארץ היא כל העולם כולו, וכל שכן -
בְּאֶרְצְכֶם.

כידוע, התורה משולה למים, כלומר, ישראל
צעקו למשה שנשמתם צמאה לתורה, שתציל
אותם מקליפות המדבר ומי מרה, כלומר,
ברצונם לקבל את התורה כבר עכשיו.

את המצוות אנו לומדים, משננים, עושים
ומקיימים יום ביומו, אך מהם חֲקֹתַי?

וַיֵּצֵק אֶל ה' וַיִּזְרְהוּ ה' עֵץ וַיִּשְׁלַף אֶל הַמַּיִם
וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם שֵׁם שֵׁם לֹא חֶק וּמִשְׁפָּט וְשֵׁם

נחזור רגע ליציאת מצרים, ישראל הלכו במדבר
שלושת ימים עד שהגיעו למִרְתָּה וַיִּסַּע מֹשֶׁה

נִסְחָהוּ (שמות טו:כד-כה)

לכן הפרשה הקודמת, בַּהֲרַ עוֹסֶקֶת כֹּלָה
במצוות השבת, מתחילה וְשַׁבָּתָהּ הָאָרֶץ
שַׁבָּת לַה' (ויקרא כה:ב) עד לסיומה אֶת שַׁבָּתִי
תִּשְׁמְרוּ וּמִקֵּדְשִׁי תִירָאוּ אֲנִי ה' (ויקרא יט:ל)

וַיֹּרְהוּ ה' מַלְשׁוֹן הוֹרָאָה, כְּלוֹמַר לִימַד אֶת
מֹשֶׁה עֵץ, כְּאִמּוֹר, עֵץ הַחַיִּים, הֵם סוּדוֹת הַתּוֹרָה
וְהַקְבֵּלָה.

וצמודה לה פרשת בַּחֲקָתִי הנקראת פרשת
התוכחות, המתחילה בברכות, ועוברת לתיאור
העונשים שהשם יתברך יעניש את עם ישראל
אם לא ישמרו השבתות והמצוות.

וַיִּשְׁלַח אֶל הַמַּיִם וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם כְּלוֹמַר, הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא נָתַן לְיִשְׂרָאֵל טַעֲמָה מִן הַתּוֹרָה שֶׁהֵם
עֲתִידִים לִקְבֹּל בַּהֲרַ סִינִי, עִם סוּדוֹתֶיהָ, וְאִז
נִמְתְּקוּ הַדִּינִים הַקָּשִׁים שֶׁל הַקְּלִיפּוֹת בַּמְּדַבֵּר
וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם.

כיום הדעת נוטה לעסוק יותר בקירוב הלבבות
על ידי גילוי אהבה וחביבה ולא גילוי העונשים
והקללות, אך כאשר מגיעה פרשה שכזאת
אי אפשר שלא להזדעזע על עוצמת היסורין
שיבואו על עם ישראל בהטותו מהדרך האמת.
ועלינו לעסוק גם בדינים הקשים בכדי להשיב
את לבבנו הערל ולהכניעו מרצונותיו הרעים
חזרה אל אבינו שבשמים.

אך כבר באותו מעמד ניתנה האזהרה - ישנו
תנאי לקבלת התורה וסודותיה שֶׁשָׁם לֹא חֵק
וּמִשְׁפָּט וְשָׁם נִסְחָהוּ, כְּלוֹמַר אִם תִּשְׁמְרוּ אֶת
חֻקוֹתַי וּמִצְוֹתַי, וְתַעֲמְדוּ בַּנְּסִיוֹנוֹת שֶׁאֲנִסֶּה
אֹתְכֶם, אִז יִקְוִי בְכֶם וַיֹּאמֶר אִם שְׁמוֹעַ תִּשְׁמַע
לְקוֹל ה' אֱלֹהֶיךָ וְהִישָׁר בְּעֵינָיו תַּעֲשֶׂה וְהֶאֱזַנְתָּ
לְמִצְוֹתָיו וְשִׁמְרָתָ כָּל חֻקֵּי כָל הַמִּחְלָה אֲשֶׁר
שִׁמְתִּי בְּמִצְרַיִם לֹא אֲשִׁים עֲלֶיךָ כִּי אֲנִי ה'
רַבָּאֵךְ (שמות טו:כו).

ולמדנו בפרשה הקודמת סוד מִחְלָה היא קליפת
הל"י שממנה בא הקרי.

הפרשה מתחילה עם השכר שיגיע לעם ישראל
כאשר יקיים את מצוות השם יתברך, שפע
בלתי רגיל יושפע, הגשם ירד בעונתו, שלום
ישרור בארץ, אויבינו יפלו תחתינו, נפרה ונרבה
מתוך רווחה ושמחה ויותר מכל נָתַתִּי מִשְׁכָּנִי
בְּתוֹכְכֶם... וְהִתְהַלַּכְתִּי בְּתוֹכְכֶם (ויקרא כו:יא-יב)

עפ"י הקבלה, שם בְּמִרְתָּהּ, שֶׁשָׁם לֹא חֵק
וּמִשְׁפָּט נִיתְּנוּ לְיִשְׂרָאֵל מִצְוֹת הַשַּׁבָּת. תִּכְף עִם
יְצִיאַת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, צִיּוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא לִשְׁמֹר אֶת הַשַּׁבָּת, כְּלוֹמַר אִם תִּשְׁמְרוּ אֶת
הַשַּׁבָּת אִז יִקְוִי בְכֶם אֲנִי ה' רַבָּאֵךְ.

אם כן, מדוע להמרות פי השם? נסביר זאת
עפ"י הקבלה.

הקדוש ברוך הוא ברא את עולמותיו על מנת
ליצור כלי שיוכל לקבל את טובו ושפעו, ולכן

חטאתיכם. (ויקרא כו:כג-כד) אם תפנו גב לקדוש ברוך הוא, ותאמרו שכל המתרחש בבריאה מתרחש 'במקרה', אז הקב"ה יתן אתכם ביד המקרה, ויסיר ההשגחה מכם ותהיו נתונים ביד הקליפות ויכו בכם ביד חופשית.

ואם תמשיכו לכפור בהשם יתברך **וְאִם בְּזֹאת לֹא תִשְׁמְעוּ לִי וְהִלַּכְתֶּם עִמִּי בְּקָרִי. וְהִלַּכְתִּי עִמָּכֶם בְּחֶמֶת קָרִי וְיִסְדֹּתִי אֶתְכֶם אֲף אֲנִי שִׁבְעָה עַל חַטֹּאתֵיכֶם. וְאֶכְלֹתֶם בָּשָׂר בְּנִיכֶם וּבָשָׂר בְּנִתֵיכֶם תֹּאכְלוּ.** (ויקרא כו:כז-כח) כידוע, כפי שהתרחש בשואה בגרמניה הנאצית (ימח שם וזכרם) ואין זה המקום להרחיב. אם כן, היזהרו מלומר שכל המתרחש לטובה או לרעה הוא יד המקרה. אלא יש להמליך את הקדוש ברוך הוא, ולבקש שיחזיר עלינו את השגחתו הנסית ולא יפקירנו ביד המקרה חלילה.

כל מחשבה, דיבור ומעשה חשובים בפני השם יתברך, על כן עלינו להתעורר ולהבין שעין השם מתבוננת בנו כל רגע וכל דקה ובוחנת את מחשבותינו, דיבורינו ומעשינו.

שובו אלי

מאי טעמא להעניש אדם שחוטא? הרי החוטא רחוק מהשם יתברך, העונש לא יקרב אותו ואף עלול לגרום ההיפך.

ישנם יהודים שלא למדו מימיהם על השגחתו

ברא מציאות של 'שכר ועונש' שעל פיה יונהג העולם ולפיה יוגדר מיהו 'צדיק' ומיהו 'רשע'.

אך על מנת לקיים מציאות שכזו צריך ליצור לנבראים אפשרות של בחירה בין טוב לרע, ועל פי בחירתו ומעשיו של כל נברא יקבע הדבר.

בתהליך יצירת 'הכללי' הראוי לקבל את השפע האלוקי נוצרו יחד איתו גם הכוחות השלילים וכך התגלו בעולם שני כוחות "צד הקדושה" ו"צד הרע" הם סטרא דקדושה, וסטרא אחרא.

מאז ועד היום ישנה מלחמת עולם בין שני הצדדים על השליטה בעולם הזה! אמנם בעולם הרוחני שולטת הקדושה במלואה, אך בעולם הזה הרע יכול לשלוט!

שני הכוחות הללו נלחמים מי ישלוט ומי יכבוש את היהודי. כך היהודי נמצא כל היום כולו, במרכז הלחימה האם יעשה טוב ואז יתן כוח ושליטה לצד הקדושה ואם יעשה רע והיפך ציווי השם יתברך, חו"ח יהפוך למרכבה של הרע. כל רגע ורגע, כל תחום - מלחמה.

פרנסה, זיווגים, בריאות, חינוך, שלום בית, ילודה וכן הלאה. וכשהמלחמה קשה וגוברת עלינו, אנו עלולים לחטוא.

על כך התורה מזהירה וצועקת מספר פעמים **וְהִלַּכְתֶּם עִמִּי קָרִי. וְהִלַּכְתִּי אֲף אֲנִי עִמָּכֶם בְּקָרִי וְהִפֵּיתִי אֶתְכֶם גַּם אֲנִי שִׁבְעָה עַל**

יתברך, כפי שלומדים יראי שמים מילדות, בתלמודי תורה, בוקר יום וליל - מוסר, עבודה על המידות, הלכות, ומצוות - אותו יהודי רחוק עד מאוד מהבנת האלוקות, איך יבין את הרמז ע"י מכות?

כאן טמון הסוד. כל יהודי, בקרבו יש רצון עז להתקרב להשם יתברך, לחזור לשורשו, כור מחצבתו, האור הנקי והזך. אך מכיוון שהוא עוטה שכבה עבה של לכלוך, והקליפות כיסוהו עד שאינו רואה השגחתו יתברך.

שובו אלי ואשובה אליכם אמר ה' (מלאכי ג:ז)

וככל שהשנים עוברות ואינו משגיח על נקיונו הרוחני, מצטברות עוד ועוד שכבות המכסות את ליבו ומכניעות את רצונו כפי רצונם, להמרות את פי השם!

דימוי נפוץ הוא שהיהודי כיהלום הקבור בבוץ, ובכדי להסיר את הבוץ היבש צריך להכות בו עד שלפתע נפער סדק דק מאד וממנו בוהק אור ומנצנץ.

פִּתְחוּ לִי פֶתַח פִּתְחוּ שֶׁל מַחֲטָאֵי אִפְתָּח לָכֶם פִּתְחוּ שֶׁל אוֹלָם (שיר השירים רבה ה:ב) ראינו אין ספור אנשים, שבאותו הרגע בו האור הפנימי שלהם מתחבר עם אורו העצום של הקדוש ברוך הוא, אותו אדם לפתע רואה את כמות הלכלוך המכסה אותו, הוא נבהל ומזועזע, לכן רץ להיטהר ולהתנקות.

כך כולנו רואים מידי שנה, אותם בעלי התשובה, שלפתע פתאום מתחילים לשמור שבתות, רצים

והמתבונן מהצד משתומם ותוהה על המתרחש לחברו. ואיך יוכל להסביר במילים את האור העצום שכל רצונו הוא לדבוק בו. להסיר כל השכבות המכסות ולהיות מקובל ורצוי בעיני השם יתברך ולזכות בהשגחתו כי"ה.

אם כן, העונש הוא על מנת להסיר את הקליפה והמסך הרע המכסה את הלב, הנקרא "ערלת הלב" או **אֵז יִפְנֶעַ לְבָבְךָ הָעֵרֶל** (ויקרא כו:מא) וכל עם ישראל יחזרו בתשובה בבאכי"ה.